

ทดลองอ่าน

everY

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

โอบคุณพ่อ... ที่บ้านดาด ในป่าจริง

ขอบคุณฟ้า... ที่บันดาลให้พบเธอ

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

หากชีวิตต้องเจอกับมรสุมที่โหมกระหน่ำเข้ามาแบบไม่ทันตั้งตัว ทั้งยังไม่สามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองได้ การแหงนหน้ามองท้องฟ้านิ่งๆ เพื่อหวังให้หลุดพ้นจากภาวะเหล่านั้นก็อาจเป็นทางออกที่ดี แต่มันจะดีขนาดไหน ถ้าฟ้าที่เรากำลังมองอยู่นั้นรับฟังคำอธิษฐานแม้เพียงสักเสี้ยวของเรา...

เรื่องราวที่กำลังเล่าถึงอยู่นี้เป็นเรื่องราวของ 'ก๊' เด็กหนุ่มวัย 17 ปีที่เจอกับปัญหาคบครว้แค้นสาหัส ซึ่งเขาในตอนนั้นทำได้เพียงหลบหนีจากสถานการณ์เหล่านั้น มานั่งมองท้องฟ้าแล้วขอพรเพื่อให้ตนเองพบเจอกับความสุข และแล้วเขาก็ได้พบกับคุณอาข้างบ้านที่แสนใจดี และ 'ผิง' ลูกชายของคุณอาที่รุ่นราวคราวเดียวกัน ทำให้ชีวิตของเขาหลังจากสูญเสียพ่อแม่ไปอย่างกะทันหันจนเกือบจะพังทลายกลายเป็นชีวิตที่มีความหมายมากขึ้น แต่ทุกอย่างอาจไม่ได้ราบรื่นดังใจหวัง เมื่อความรู้สึกระหว่างเขากับผิงค่อยๆ พัฒนาไปในอีกรูปแบบหนึ่ง

สุดท้ายก็และผิงในวัยที่เติบโตขึ้นจะสามารถก้าวข้ามอุปสรรคต่างๆ ในชีวิต เพื่อพบความสุขที่แท้จริงได้หรือไม่ และบทสรุปของความรักความผูกพันต่างๆ ภายใต้อท้องฟ้าอันกว้างใหญ่ที่กำลังเป็นพยานอยู่จะเป็นอย่างไร พลิกหน้ากระดาษต่อไปเพื่อสัมผัสมันไปด้วยกันได้เลย

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

01

จำ

เรื่องราวในอดีตที่บางครั้งอยากลืม
แต่ยังขัดในความทรงจำ

ห้าปีที่แล้ว

'ฟังอย่างเดียว จนกว่าจะถาม'

เพิ่งรู้ว่าเผลอทำท่าทางประหม่าจนถูกลูบหัวไปแล้วครั้งหนึ่ง ดวงตาสั่นไหว...ความแน่ใจและความไม่แน่ใจปนอยู่ในอก นิ้วโป้งเท้าซ้ายไปมา สองมือที่กำลังไขเส้นใหญ่ของซิงช้าและกลืนสนิมจากเหล็กกำลังฟ้องว่าผิงไม่เป็นตัวของตัวเอง

คนในเซ็คชาวแซนสันยัมเซอ มองยูนิฟอร์มมัธยมธรรมดาของโรงเรียน เอกชนเทียบกับเซ็คชาวแซนยาวของคนที่เพิ่งเข้ามาหา'ลัยหมาดๆ' ถ้าเป็นเมื่อก่อนหรือเมื่อหลายชั่วโง่งที่ผ่านมา คำพูดในใจของผิงคงมีแต่ประโยคที่ว่า 'เกิดปีเดียวกันแต่ทำไมถึงต่างกันขนาดนี้'

ผิงหายใจแผ่วเบา เขาไม่ได้เตรียมตัวมาก่อน ไม่มีคำพูดสยดหู่ มีแต่ความรู้สึกบางอย่างที่ก่อตัวขึ้นช้าๆ มานาน...นานจนคิดว่าผิงไม่สามารถแบกรับมันไหวอีกแล้ว

'คิดว่าชอบแหละ น่าจะชอบ'

'...'

'ตั้งแต่ปีที่แล้ว'

คนที่ทำหน้าที่พึงสบตาฉัน รอยยิ้มบนแก้มจางลงแต่ยังไม่เลือนหาย มือยังวางไว้บนศีรษะตำแหน่งเดิมเพียงแต่ไม่ได้ขยับลูบปลอบให้คนพุดคลายความประหม่า

'ชอบแบบที่ไม่ใช่เพื่อน พี่น้องก็ไม่ใช่ แต่แบบ...ที่คนปกติชอบกัน'

ใบหูเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดง คนที่เฝ้าแต่พุดฝ่ายเดียวยกหลังมือขึ้นถูจมูก ก่อนจะไล่สายตาตามองคนข้างกาย ภาพวันเก่าฉายขึ้นมาในหัวทันที มันทำให้ผิงค่อนข้างมั่นใจว่า

ถ้าถามไป

'แล้วก็จะ ชอบเหมือนกันมัย'

'ชอบ'

คงได้คำตอบตรงกัน

'ชอบผิงเหมือนเพื่อน'

'...'

'แบบพี่ชายน้องชาย'

เข้าใจ...ผิงเข้าใจแล้ว

ในชีวิตสิบแปดปีของผิงสัมผัสกับคำว่า 'เฟิ่งรู้' หลายครั้งก็วันนี้ เฟิ่งรู้ว่าถ้าไม่ยอมให้น้ำตาไหลต้องเงยหน้ามองฟ้า เฟิ่งรู้ว่าถ้าเผลopakหรือกำมือแน่นๆ จะช่วยลดอาการสั่นของร่างกายได้...ถึงมันจะช่วยได้น้อยแต่ไม่มีทางเลือกอื่นสำหรับเวลานี้

และผิงก็เฟิ่งรู้...

'ฉันก็ไม่เหมือนกันหรอก'

ว่าเขาบังคับเสียงสั้นๆ ได้แค่แค่นั้น

ผิงไม่ซ่อนแววตาผิดหวัง แสดงออกมาอย่างซื่อตรงต่อความรู้สึกทั้งที่ดวงตาแดงก่ำไม่ว่าจะกะพริบตาถี่หรือทำให้แน่นก็ไม่ช่วยคลายความวูบไหวในใจ เขาเป็นเหมือนกับปุยฝ้ายที่ลอยคว้างไม่มีจุดสิ้นสุดเพราะสายลม

'ไม่เป็นไรหรอก'

'...'

'เดี๋ยวผิงก็คงเลิกชอบเอง'

ปัจจุบัน

สนามบินสุวรรณภูมิ

ผิงหมดเวลาไปกับการเล่นโทรศัพท์ในมือเพื่อฆ่าเวลารอใครสักคน
เดินออกมาจากช่องนั้น นาฬิกาข้อมือบอกว่าเขาอยู่ตรงนี้ที่นานทีแล้ว ใบหน้า
ขาวจัดเฝ้ามองคนที่เดินออกจากทางออกผู้โดยสารเป็นระยะ เขาดูเหมือนคน
ใจร้อนอยากเจอใครบางคนเร็วๆ แต่ไม่ใช่ ผิงโดนพ่อกำชับว่าไม่ให้คลาดสายตา
ต่างหาก

[ยังไง เจอกันยัง]

"ยังเลย คงรอกระเป๋ายู้งั้น"

[ข้าจ้ง ไฟลต์บินก็บอกว่าถึงเวลานี้นี่นา...]

"ถึงแล้วแหละพ่อ แต่อาจจะรอกระเป๋ายู้งั้น"

ไม่รู้จะอธิบายยังไงให้เข้าใจเพราะคนในสายไม่เคยนั่งเครื่องบินมาก่อน
พ่อยังคิดว่าถ้าไฟลต์บินบอกว่าถึงก็เียงก็ต้องได้เจอกันเวลานั้นเป๊ะ ผิงยิ้มบางๆ
ก้มมองนาฬิกาข้อมืออีกครั้ง

"ผิงวางก่อนนะพ่อ เดี่ยวผิงนั่งรถไฟไม่ติด"

[โอเค อย่าลืมที่พอบอกนะ]

"รู้แล้วจ้ะ"

ผิงลดโทรศัพท์ในมือลง ยังไม่ทันเก็บเข้ากระเป๋า มันก็สั้นอีกครั้ง เลย
ขมวดคิ้วให้กับเบอร์แปลกที่โชว์บนหน้าจอ ตัวเลขสวยๆ เรียงกันจนผิง
คิดไม่ออกว่าเป็นเบอร์ของใคร แต่สุดท้ายเขาก็ได้รับอยู่ดี

[อยู่ตรงไหน เดินออกมาแล้วไม่เจอ]

"..."

สายตาของผิงไม่โฟกัสกับทุกอย่างชั่วขณะ เหมือนกลไกธรรมชาติของโลก

ถูกกดปุ่มปิดเอาไว้ เสียงที่เพ็งได้ยินสะท้อนออกมาเป็นวงกว้างแล้วเหมือนถูก
ดูดกลับ ประกอบให้เป็นเสียงนุ่มนวลเวียนในหูอีกครั้ง

"อยู่หน้าเกต ออกมาแล้วดิ"

[อ้อ พี่มองไม่เห็นมึง แต่งตัวยังงั้นะวันนี้ ตามที่บอกปะ]

"ตกลงละ"

มึงจะเง้มองหาเจ้าของเสียง ในสนามบินวันนี้คนเยอะจนแทบเวียนหัว
ความวุ่นวายที่เดินชนใครต่อใครแบบไม่ได้ตั้งใจทำให้คนตัวเล็กพึมพำขอโทษ
เป็นภาษาไทยภาษาอังกฤษปนกันมั่ว

[ชนใครอีกล่ะ หยุดเดินเลยมึง บอกมาว่าอยู่ตรงไหนเดี๋ยวก๊อพี่เดินไปหา]

"ไม่รู้"

[อ้าว]

"บอกมือให้หน่อยดิ"

[บอกแล้วทำให้ใส่ชุดนั้นมา]

"เป็นบ้าเหรอกี้ ใครจะกล้าใส่ชุดกล้วยมาสนามบิน"

[เอจี้ วางสายก่อน มึงถ่าयरูปล่งมาให้พี่]

"อยู่ตรงไหนอะก๊"

[บอกไม่ถูกเหมือนกัน]

เวรเหอะ

มึงเฝ้าปาก นึกโทษพ้อในใจที่ปล่อยให้สองคนที่ไม่คุ้นกับสนามบิน
ต้องเดินทางกันเอง มึงเขย่งมองคนที่ตามหาเพราะรอบข้างมีแต่ฝรั่งตัวสูงๆ
บดบังการมองเห็นของเขา ถึงจะไม่ได้เจอหน้ากันมานานแต่มึงมั่นใจว่า
ยังไม่ลืมหน้าคนในสายเน่ๆ

"ใส่ชุดนักศึกษามาอะ"

[เซ็ดขาว?]

"มันเคยมีมากกว่าสีขาวเหรอก"

[ก็เสื้อช็อปั้ง]

"คณะมึงจะไปเอาช็อปจากไหน"

"เพื่อหีบของพี่มาใส่"

"..."

เป็นเสียงที่ไม่ได้ยินผ่านโทรศัพท์ แต่ได้ยินผ่านหูดังขึ้นใกล้ๆ ผิงรู้สึกถึงลมหายใจอุ่นตรงหลังหูอย่างแผ่วเบา คนที่ยังถือโทรศัพท์แนบหูค่อยๆ เอี้ยวมองตรงทางที่ได้ยินเสียงก่อนร่างกายจะหมุนหันไปตามกัน

รอยยิ้มอบอุ่นเดิมๆ ปรากฏบนใบหน้าของคนที่ตั้งตัวต่างจากผิง ตาเรียวมองตามมือใหญ่ที่ยกขึ้นวางบนศีรษะ ก็ออกแรงโยกเบาๆ เหมือนที่เคยทำการกระทำที่คุ้นชินของคนตรงหน้าทำให้ผิงต้องค่อยๆ ผุดยิ้มมุมปากที่ละนิด

"ตกใจมากเลยดิ"

"ก็เล่นโผล่มา..."

หมับ

ใบหน้าของก็ถูกแทนด้วยปากกว้างที่มีเสื้อสีดำสวมอยู่ ผิงกะพริบตาเบาๆ เลื่อนมองผิวดันคอสีน้ำผึ้งของคนที่ยังดึงเขาเข้าไปกอด มือของผิงค้างเติ่งกลางอากาศทั้งที่อยากกอดกลับแทบตาย แต่ผิงก็กลัวว่าจะกอดอีกคนแรงเกินไป

มากเกินไปจนกลัวว่าก็จะรู้ว่าผิงยังเหมือนเดิม

มือใหญ่ลูบแผ่นหลังผ่านเสื้อนักศึกษา คางของก็ที่วางบนไหล่ขยับเบาๆ เหมือนให้พอดีในตำแหน่งที่ตัวเองต้องการ ทุกอย่างมันผ่านไปเร็วและจบลงที่ผิงจมนิ่งอยู่ในอ้อมกอดอุ่นๆ แต่ถึงอย่างนั้นเขากลับรู้สึกว่ามันนานเหมือนมีใครสักคนตั้งใจให้ทุกการเคลื่อนไหวของก็ดูช้าลง

"ผิงผิง"

เป็นคนเดียวที่ชอบเรียกชื่อเล่นเต็มๆ...

"ไม่เจอกันตั้งนาน"

เพราะรู้ว่าผิงจะตั้งใจฟัง

"สบายดีมัย"

"สบายดี"

"ขอบคุณนะที่มารับพี่"

เป็นคนที่ชอบเรียกตัวเองว่าพี่ ทั้งที่อายุเท่ากัน

เป็นคนที่ผิวยังรู้สึกเหมือนเดิมทุกอย่าง

"คิดถึงผิงจัง"

ไม่ว่าจะห้าปี สิบปี

หรือนานกว่านี้...

"กลับเหอะก็ ยังจะซื้ออะไรอีก ของฝากเต็มรถแล้ว"

"เพลย์สเตรชั่น"

"ของไออัน?"

"น้องอยากได้"

ผิงกลอกตา คิดไว้ไม่ผิดว่าซื้อเครื่องเล่นเกมที่หลุดออกจากปากคนที่
เอาแต่ยิ้มอารมณ์ดีต้องเป็นของไอเจ้าอันแน่ๆ

"มันคือจะตาย ซื้อให้มันทำไม"

"ก็สัญญากันไว้แล้ว"

"ก็ชอบให้ทำมันนะ ทุกวันนี้สอนอะไรไม่ได้แล้ว"

"ดูพูด" ก็เคาะจมูกรันไปหนึ่งที่ จะอันหรือผิงก็ดื้อเหมือนกันไม่มีผิด
"ใส่ร้ายน้อง"

จากที่หน้าบึ้งก็หลุดยิ้มเพราะคนตัวโตคว้าหัวไปกอด ก็ซุกจมูกพุดม
ของเขากลางห้างจนต้องขอร้องบอกให้พอก่อน นิสัยมันเขี้ยวน้องกลาง
ที่สาธารณะยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลงจริง ๆ

"จะซื้อก็รีบซื้อ หิวข้าวแล้ว"

"เนอะ เมื่อกี้ชวนหาของรองท้องก็ไม่ยอม"

"ไม่รู้ถือว่าพ่อทำกับข้าวรอเต็ม"

"จันเดียวรีบไปซื้อเลยครับ"

เพราะยืนอยู่หน้าร้านที่ที่ต้องการจะซื้อของพอดี คนตัวโตที่เดินเข้าไปก่อน
เลยหันมาคว้ามือเรียกให้เดินตามไป ผิงส่ายหน้า บัดมือไล่ให้อีกคนรีบเข้าไป
จัดการเรื่องเสียตังค์ให้เสร็จด้วยสีหน้านิ่งๆ

เดาว่าก็คงคิดว่าผิงรำคาญแน่ๆ เพราะผิงเห็นอีกคนรีบคุยกับพนักงาน ด้วยท่าทางเร่งรีบ ก็หยิบบัตรเครดิตออกจากกระเป๋าสตางค์จ่ายเงินและไม่ได้สนใจเช็กเครื่องด้วยซ้ำว่าอยู่ในสภาพเรียบร้อยดีมั๊ย ผิงหัวเราะจนไหลล้นเมื่ออีกคนขึ้นวมาที่เขาแล้วหันไปพูดอะไรสักอย่างกับพนักงานด้วย

และก็วิ่งผมปลิวหอบถุงเพลย์สเตชันออกจากร้านหน้าตาตื่น

"ฮู้ หัวใจแทบวาย"

"ใครให้รีบขนาดนั้น"

"ดูหน้าตัวเองก่อน อิกนิตังอยากแน่"

"จ้ออะไร ไม่ได้เป็นอะไรเลย"

"ดูก็รู้ เดียวผิงก็ไม่พอใจ แล้วพี่ก็โดนโกรธอีก"

"ไปเรื่อยวะ"

แต่ก็ไม่ผิด เพราะผิงเคยเป็นแบบนี้จริงๆ คนตัวขาวเอื้อมมือหยิบถุงเกมที่เพิ่งซื้อหามาๆ มาถือไว้เอง แต่โดนแย่งกลับโดยคนที่เดินตามต้อยๆ อยู่ข้างหลัง ที่วางมือข้างที่วางบนขาผิง รังอีกคนไม่ให้เดินนำไปเร็วกว่านี้ ตาเรียวเหลือบมองคนที่ทั้งขาวาวกว่าและสูงกว่า

แค่นี้ก็เดินตามไม่ทัน ผิงบ่นในใจ

"ผิงอยากได้อะไรมั๊ย ซื้อให้คนน้องแล้วยังไม่ได้ซื้อให้คนที่เลย"

"ไม่มีนะ"

"คิดก่อน นึกๆ"

"ไม่มีจริงๆ"

"ให้ อยากซื้อให้ชนะเนี่ย"

"ไม่อยากได้อะไรเลย"

"พูดจริงนะ ถ้าไม่ได้ซื้อต้องนอนไม่หลับ คืนนี้ได้กวผิงทั้งคืน"

"ซื้อโกแลต"

"ซื้อมาให้อยู่แล้ว"

"งั้นก็ไม่มีแล้ว"

"ผิงผิง"

"อะไรอีก"

แรงดึงของมือบนปากทำให้ผิงชะงักฝีเท้า ใบหน้าเรียวขาวเสยตามแรงบีบที่แก้ม ผิงยอมสยกับตามคมเพราะไม่สามารถหันหนีไปไหนได้ ก็นะซีโก้งมากที่สามารถดึงความสนใจของผิงได้ด้วยมือข้างเดียว

ป็นี่ก็อายุสี่สิบสาม ผิงก็เหมือนกัน

แค่สองปีที่ได้เจอกัน ทำไมก็ถึงดูโตกว่าผิงขนาดนี้...ทุกอย่างเลย

ไม่ได้หมายความว่าก็ดูแล แต่ก็ดูภูมิฐานและเหมาะสมแล้วที่ใครต่อใครชอบพูดว่าก็เหมือนเป็นพี่คนโตของบ้านเรา ก็ในตอนนีตัวโตกว่าผิงมาก ดูพร้อมจะปกป้องใครสักคนด้วยไหล่กว้างๆ และดูคมเข้มกว่าเดิมเพราะสังกรามคมชัดตรงนั้น

เป็นที่ดูดีขึ้นมาก ทั้งที่ก็ดูดีมาตลอดอยู่แล้วในสายตาผิง

"โทรศัพท์ก็ใกล้พังแล้วนี่"

"พอฟ่องอะไรอีก"

"อาไม่ได้ฟ่อง แคเล่าให้ฟัง"

"ให้มาก็ปีแล้ว ตั้งแต่ฟ่องอยู่ปัสองเลยปะ"

"มันยังไม่พัง"

"รุ่นนี้อัพเดตรอบไม่ได้แล้ว ให้มาได้ไง"

คนที่ดูโตกว่ายกข้อมือเล็กข้างที่ถือโทรศัพท์ขึ้นมาดู ไอโฟนรุ่นเก่าแต่ยังใช้งานได้กับฟิล์มที่แตกแต่ยังไม่ยอมเปลี่ยนทำให้สภาพมันดูแย่ ผิงเป็นคนใช้โทรศัพท์แบบไม่ใส่ใจเพราะชินมือ รอยถลอกตามการใช้งานจริงยิ่งทำให้มันดูไม่น่าใช้ไปกันใหญ่

"ไป เดี่ยวซื้อให้ใหม่"

"ไม่เอา"

"อันเปลี่ยนไปที่เครื่องแล้ว"

"ก็ปล่อยให้มันเปลี่ยนไปคนเดียวดิ"

"พี่ก็ขอร้องเลยผิง อยากให้น้องใช้โทรศัพท์ดีๆ บ้าง"

"เฮ้อ"

"ใช้ๆ ไปแอฟฯ ธนาคารอัพเดทไม่ได้ทำไง ก็ต้องซื้อใหม่อยู่ดี"
เออออ จะทำอะไรก็ทำไปเหอะวะก็
ยอมตั้งนานแล้ว

02

"คราวนี้อ้างไม่ได้แล้วนะว่าโทรศัพท์ที่ไม่แจ้งเตือนข้อความ"

ก็หันไปพูดกับคนข้างๆ ในช่วงที่รถติดไฟแดง แต่คนที่กำลังก้มหน้ายุ่งอยู่กับโทรศัพท์เครื่องใหม่ไม่ได้หันมาตอบโต้อะไร นิ้วเรียวกะพวงมาลัยเบาๆ ตามจังหวะเพลงที่ดังขึ้น ก็ใช้ลิ้นดูดแก้ม สะโงกหน้ามองฝั่งที่จอดอยู่กับโทรศัพท์ จริงจริงอะไรขนาดนั้น

"เครื่องมีปัญหา?"

"หึ"

"หรือไม่ถูกใจ ยังไง"

"ไม่ใช่ คือ..." คนที่เพิ่งได้โทรศัพท์ใหม่ถอนหายใจ พิงหัวไปกับพนักพิงของเบาะ ดวงตาเรียวกะลือบมองเขา "มันไม่มีปุ่มโฮมอะ ไม่ค่อยชิน"

มุมปากระบายยิ้มอบอุ่นให้กับคำตอบน่าเอ็นดูของคนข้างๆ ไม่ใช่แค่คำตอบหรือที่น่าเอ็นดู แต่ดูมากไปมัยถ้าก็จะบอกว่าทุกอย่างที่เป็นผิงมันน่าทะนุถนอมไปหมด ทั้งคำพูด แวตานิ้งๆ เหมือนฟ้าไร้ฝนในตอนกลางคืน ปากนิิดจมุ๊กน้อยแต่แก้มกลมบ๊อ๊ก

นั่นแหละคือผิง ความน่าเอ็นดูที่สุดของโลก

"ไม่แปลก ผิงใช้แบบมีปุ่มโฮมมาตั้งนาน แต่เดี๋ยวก็นั่น แบบใหม่สบายกว่าเยอะ"

"รถติดมากเลยอะ"

โห เปลี่ยนเรื่องเก่งจังวะ

"เมื่อไหร่ ถ้าไม่ไหวเปลี่ยนให้ผิงจับได้"

"เมื่อไหร่ดีหน่อย แต่ไหว"

"บอกแล้วว่าให้ผิงจับเองดีกว่า"

"พี่อยากขับรถให้ผิงนั่งบ้าง"

เสียงโชนนุ่มนำฟังพูดตอนที่รถกลับมาเคลื่อนตัวได้แล้ว ก็หัวเราะเบาๆ เมื่อได้เสียงจี้ปากจากคนตัวขาวที่ตอนนี้กอดคอกมองทางข้างหน้าอยู่ เขาตั้งใจอย่างที่พูดไปจริงๆ นานมากแล้วที่ก็ไม่ได้มีตุ๊กตาน้ำร้อนหน้าตาน่ารักแบบผิง ก็มีภาพในหัวตั้งแต่นั่งเครื่องบินจากแวนคูเวอร์ว่าสิ่งแรกที่ต้องทำทันทีเมื่อถึงไทยก็คือการขับรถให้ผิงนั่งนี่แหละ

เขายิ้มและเหลือบมองผิงอีกครั้ง เจ้าของโบหน้าขาวจัดแต่แก้มอมชมพูนั้นก็หันมาส่งยิ้มให้เหมือนกัน แต่เป็นยิ้มที่มองก็ทึบๆ ไม่หาย ก็โธ่หน้าจริงๆ แต่ยิ้มแค่ปาก ยิ้มแบบเหยียดปากเป็นเส้นตรงอย่างนี้คือท่าประจำของผิงเลย

"แป๊บนะ สายเช้า" ผิงชูหน้าจอให้ดูไปพร้อมๆ กับโทรศัพท์เครื่องใหม่ที่ร้องเสียงดัง

อยู่ดีๆ ก็รู้สึกภูมิใจที่เบอร์นี้ไม่ใช่เบอร์แรกที่โทรมาหาผิงหลังจากได้โทรศัพท์เครื่องใหม่ แต่เป็นเบอร์เขาเองต่างหาก เพราะก่อนหน้านี้ก็ทดสอบเสียงเรียกเข้าให้ผิงด้วยการโทรเข้าไป และเขายังทดสอบเสียงเวลาคุยสายกันอีกด้วย

คนตัวโตที่กำลังภูมิใจกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ขับรถไปบนถนนเรื่อยๆ แผนที่บนหน้าจอรถยนต์บอกว่าอีกไม่นานจะถึงปลายทางที่ปักหมุดเอาไว้แล้ว

"อ้อ วันนี้ไม่ไปทำงาน ภูบอกมึงไว้แล้วนะ"

ก็กดลดเสียงเพลงให้เบาลงกว่าเดิมจนแทบจะเหมือนปิด เขาอยากฟังเสียงเรียบๆ ของผิงมากกว่า

"มารับพี่...ก็เออ ก็ไง"

ตามคั่นไปยิ้มเอ็นดูกับคำตอบเนือๆ ที่เหมือนไม่ค่อยอยากตอบ ปลายสายเท่าไร ผิงเป็นแบบนี้ตลอด เคยมีอารมณ์ร่วมกับใครที่ไหน อยู่กับใคร

ใครเขาก็คิดว่าผิงซี้รำคาญไปหมด แต่ก็นะโคตรชอบความเฉยชาของผิงแบบนี้ที่สุดเลย

เพราะคำตอบที่ได้ยินทำให้ผลอย่นมือไปบีบแก้มขาวเบาๆ แต่พอโดนบัดมือออกพร้อมกับเจ้าของแก้มที่หันมามองตาขวางใส่ ก็ถึงกับต้องรีบผงกหัวขอโทษกันไปทันที ออใจได้ที่ไหน คนอะไรแก้มแดงอย่างกับโมจิเลย

[เฮ้ย มันกลับมาตั้งแต่เมื่อไหร่]

ก็เลิกคิ้วเมื่อได้ยินคำถามลอดออกมาจากโทรศัพท์ เขากำลังคิดว่าเสียงนี้มันคุ้นๆ เหมือนเคยได้ยิน...คงเป็นเพื่อนสักคนของผิงที่รู้จัก

จริงๆ ก็รู้จักเพื่อนแทบทุกคนของผิงเลย...หมายถึงเพื่อนที่คบกันมาตั้งแต่เด็ก

"เฟิงกลับ ภูมารับ...ก็ขับรถอยู่จะคุยมั๊ย"

"..."

"อ้อ เตียวเปิดลำโพงให้" ผิงหันมาพูดเบาๆ กับเขา "โดมอยากคุยด้วย"

"อ้อ ใส้เจ้าโดม"

พอรู้ว่าไม่มีใครก็เตรียมอุดหูข้างที่อยู่ใกล้โทรศัพท์ไปแล้ว โดมคือเพื่อนสนิทของผิงตั้งแต่สมัยเรียนอนุบาล เป็นคนที่เสียงดังที่สุดเท่าที่ที่เคยเจอ เมื่อก่อนพวกเขาชอบเตะบอลเล่นด้วยกัน เสียงโดมเวลาเตะโดนบอลจากเพื่อนร่วมทีมยังดังก้องในหูอยู่เลย

[โหลลล ใส้ก็จริงดิ อยู่ในสายมั๊ย โหลๆ]

"หวัดดีโดม พี่เอง"

[โอ้ยใส้ก็ กลับมาไม่บอกกูเลย]

"โทษที่ พี่มาทำงานแค่วันนี้เอง เตียวก็กลับแล้ว"

[นี่คือกลับมาทำงานหรอวะ]

"ใช่ครับ พี่โดนส่งมา"

[โคตรเท่ มึงมันเท่ที่สุด โกอินเตอร์วนไปหนุ่มแคนาดา...เฮ้ย แล้วนี่เป็นไงบ้างวะ สบายดีไหม]

"สบายดี โดมก็สบายดีไหม"

[มากกกกก มีแต่น้องมึงอะไม่ค่อยสบาย]

"มึงเหรออ" ก็เลิกคว่ำ เหลือบมองคนตัวขาวแวบเดียวก่อนจะหันไปมองทางข้างหน้า "ไม่สบายยังงัยครับ"

ก็พุ่งคำถามไปที่ผิงโดยตรง แต่เพราะไม่ได้สบตากันตั้งแต่แรกเจ้าตัวเลยไม่รู้ว่ากำลังถูกตั้งคำถามอยู่ ผิงก้มหน้าดูเล่นขยี้เสื้อตัวเอง ปลายสายที่กำลังคุยอยู่ก็เงียบไปเพราะโดมคงไม่แน่ใจว่าก็ถามใครกันแน่

ผิงไม่สบายยังงัย ทำไมเขาไม่รู้เลย

[ไม่ได้เจอหน้ากันเลยว่ะก็ ไอ้จี้ก็ลงแต่รูปท้องฟ้า กูอยากเห็นหน้ามึงบ้างนะเนี่ย]

"หน้าพี่เหมือนเดิมเลย"

[จริง? กูว่ามึงน่าจะหล่อขึ้นนะ แบบฟังจากเสียง ละมุนอะไรขนาดนั้นก่อน]

"ฟังเสียงแล้วรู้เลยเหรออ เคาเก่ง" ก็ซ้ำ

[ถ้าไม่ยอมให้เดาก็มาเจอกันดิ ร้านกูก็ได้ ตี๋มกัน]

"ไว้พี่จะหาเวลาไปเจอให้ได้นะ"

[โอเคๆ งั้นไม่วุ่นแล้ว ตั้งใจขับรถนะเว้ย อย่าซิ่งมากแบบไอ้ผิง]

ตุ๊ดๆ...

เสียงในรถเงียบลงทันทีเมื่อผิงซิ่งตัดสายโดม ผิงเก็บโทรศัพท์ไว้ในกระเป๋า สะพายสีดำของตัวเองแล้วทำเป็นไม่สนใจคนที่หันมายิ้มให้เป็นพักๆ

"ว้าว โตเป็นหนุ่มแล้วนี่ ขับรถก็เก่ง ซิ่งด้วย"

"อย่าทำเหมือนตัวเองโตกว่าลัทธิบิ๊ไปหน่อยเลย อายก๊เท่ากัน"

"พี่ที่เกิดก่อนผิงตั้งกี่เดือน"

"สิบเดือน"

"ตั้งสิบเดือน"

ก็ไม่สนใจเรื่องที่เขาสองคนเกิดปีเดียวกัน แต่สนใจเรื่องที่เกิดขึ้นตั้งหลายเดือน ทางกายภาพเขาดูโตกว่าผิงอยู่แล้ว ผิงเขียนตามเกณฑ์ แต่ก็เรียนนาคเกิดปีเดียวกันไปหนึ่งปี ก็เรียนจบจนทำงานได้สองปีกว่า แต่ผิงยัง

เรียนปีสี่อยู่เลย ผิงสูงเข้าในขณะที่ยกขึ้นทุกวัน ขนาดตัวขอกก็เกินกว่าผิงตั้งเยอะ ถามคนนั้นเอาเหอะว่าได้กินข้าวบ้างหรือเปล่าตัวถึงบางขนาดนี้

"ยังไปก็เกิดปีเดียวกันอยู่ดีปะ ถ้าคนละปีก็ว่าไปอย่าง"

มันเป็นเรื่องเดียวที่ไม่มีใครยอมใคร ทั้งที่ทุกเรื่องก็มักจะยอมผิงตลอด

"เออเนอะ แต่ทำไมผิงยังดูเด็กอยู่เลยวะ"

"..."

"ในสายตาพี่ก็ เหมือนผิงกับน้องอันอายุเท่ากันเลย"

"ถ้าเท่าไอ้ฉันนั้นก็ไม่ได้แล้ว เถียงเก่งขนาดนั้น"

"ไม่รู้แหละ" ก็ยกไหล่พลางตบไฟเลี้ยวไปพร้อมกับฝ่ามือเล็กที่ฟาดลงบนต้นแขนพอดี คนตัวโตหัวเราะในตอนที่ยกกำลังเลี้ยวเข้าไปในหมู่บ้านจัดสรรแถบชานเมือง

ยังไปก็เป็นตัวเล็กตัวน้อยของก็เสมอ

โตะกินข้าวที่ไม่ค่อยได้ใช้ถูกปิดฝุ่นใหม่อีกครั้ง บ้านหลังขนาดกลางๆ วันนี้มีแต่เสียงพูดคุ้ยหัวเราะ อาหารมากมายตั้งอยู่ตรงหน้าราวกับอยู่ในร้านอาหาร ผิงให้คะแนนความอร่อยเต็มร้อยเพราะฝีมือของพ่ออร่อยไม่แพ้ใคร

โทรทัศน์เปิดช่องภาพยนตร์ทั้งเอาไว้แต่ไม่มีใครสนใจดูยกเว้นผิง ตาเรียวเหลือบมองเป็นพักๆ หันไปหัวเราะส่งยิ้มเมื่อในบทสนทนามีชื่อของตัวเอง ตอนนั้นผิงพูดอะไรไม่ทันสักอย่างเพราะโดนพอกับไอ้อันพูดแทรกหมด

"พี่ก็ ถ้าอันได้ทุนเรียนต่อที่แวนคูเวอร์ออกค่าตัวเครื่องบินให้ด้วยนะ"

"พอเลยๆ ได้เครื่องเล่นเกมยังไม่พออีกหรือ" พ่อมองค้อน ผิดกับที่ทั้งคู่จะชอบให้น้องอันขอรุ่นขี้

"ก็นั่นมันเกม นี่จะไปเรียนนะ...คนละอย่างเลย"

อันที่ยังอยู่ในชุดนักเรียนกางเกงน้ำเงินกับชายเสื้อหลดลุ่ยคุ้ยจ้อไม่หยุด หัวขอกกลางวงกินข้าววนอยู่ในแคนาดา ไม่ว่าอันกับพ่อจะรู้สึกที่คำถามก็ดูไม่เหนื่อยที่จะตอบเลยสักนิด ผิงมองคนตัวโตที่ยิ้มไปตอบไป และหัวเราะเมื่อได้ยินคำถามแปลกๆ จากพ่อกับการยิงมุกตลกของอัน

พวกเราอยู่พร้อมหน้าพร้อมตากันในรอบหลายปีก็มีความสุขอย่างนี้แหละ

"บอกแล้วว่ามันเถียงเก่ง" ผิงที่นั่งข้างๆ ก็พึมพำออกมา แต่ไอ้คนที่ถูกพูดถึงแบบไม่เอ่ยชื่อต้นไต้ยีน

"เขาเรียกว่าอธิบาย"

"เห็นปะ คุยอะไรกับมันได้ที่ไหน สวนแม่่งทุกคำเลย"

"ตีพีหรือตีน้องก่อนดี คนหนึ่งเถียงคนหนึ่งพูดหยาบ ยังไงกัน ฮี?"

ใครโดนตีก่อนไม่รู้ แต่ที่รู้คือหัวกลมๆ ของผิงถูกล็อกด้วยแขนแล้วดึงเข้าไปซบอกของคนพูด ก็ก้มหน้าพัดกลุ่มผมสีเข้มจนพู่พอง ผิงขึ้นตัวเองออก แต่ก็สู้แรงของคนทีกล้ำโงกว่าไม่ได้ยุดี

"หลอกเข็ดปากกันนี่หว่า" ฟาดแขนที่รัดหัวเมื่อกี้ไปหนึ่งที ผิงก็จับผมที่ยู่เหียงของตัวเองดูเมื่อเห็นก็ใช้หลังมือเข็ดปาก

"เออวะ ปากหายมันละ"

"ผิง พอเลย ไม่ต้องแยกเขี้ยวใส่พี่ก็แล้ว"

แยกเขี้ยวที่ไหน ผิงกำลังจะดำที่ต่างหาก

พอโดนเสียงดู่ๆ ของพ้อห้ามไว้ก่อน ผิงก็หันกลับตาพ่นลมหายใจหุดหงิดออกมา วันนี้ไม่ใช่วันของผิงแน่นอนเพราะคนเก่งเบอร์หนึ่งในใจพ้อนั่งหัวได้ออยู่ข้างๆ

เมื่อสถานการณ์กลับมาสงบพ้อก็เริ่มตักกับข้าวใส่จานลูกที่ละคน อาหารบนโต๊ะพร่องไปเยอะเพราะที่ซัดแหลก กินไปปากก็บ่นไปว่าคิดถึงอาหารฝีมือพ้อของผิงมากที่สุด ไหนจะประจบพ้ออีกว่าอยากกินกับข้าวที่ทำทุกวัน อย่างโน้นอย่างนี้จนคนโดนชมยืมจนหน้าบานแล้ว

ผิงกับอันเริ่มกลายเป็นตัวประกอบในวงข้าวเมื่อกี้และพ้อสลับชมกันไปกันมา นี่ถ้าตัวลอยได้จริงๆ ไม่พ้อก็คงลอยติดเพดานไปแล้ว

"แล้วก็จะอยู่ที่นี้ได้กี่วัน ถึงเจ็ดวันมั๊ยลูก"

"สี่วันเองครับอา ก็มาคุมงานแทนเจยก"

"แล้วอย่างนี้ก็จะได้กลับมาประจำที่นี้เลยมั๊ย"

"น่าจะไม่ครับ มันลงตัวหมดแล้ว"

อันหีบโทรศัพท์มาเล่นเพราะเรื่องที่พอกับก็คุยกันเป็นเรื่องที่เด็ก ม.ปลาย
ไม่เข้าใจ คนน้องหันไปถ่ายรูปกล่องเกมที่เพิ่งได้เป็นของขวัญเนื่องในวันอะไร
ก็ไม่รู้ ทำให้ผิงขำเบาๆ นึกถึงคำพูดที่อันชอบเอามาแบ่งว่าแค่อ่อนหนอยๆ ก็ก็
ยอมซื้อทุกอย่างให้แล้ว จริงอย่างที่พูดนั้นแหละ ก็รักอันมาก

ผิดกับผิงที่ไม่เคยขออะไรเลยทั้งที่ก็อยากซื้อให้จะตาย

ที่เคยขอร้องให้ผิงลองแก้มๆ อยากได้อะไรสักอย่างด้วย...อย่างโทรศัพท์
เครื่องใหม่ในมือ ผิงยังไม่เคยมีความคิดว่าจะซื้อใหม่เลยทั้งที่สภาพเครื่อง
ไม่น่าใช้แล้ว

ก็มันยังไม่พังนี่นา

"ั้นระหว่างนั้นอนที่บ้านเราก็ได้นะสิ ออฟฟิศก็ใกล้มากมัย"

"อยู่ใกล้ๆ มหา'ลัยผิงครับ ใกล้บ้านเราเยอะ"

"จันกอนบ้านเราไม่ได้แน่นอน งี้ก็ต้องนอนโรงแรมสิ หรือยังงิ บริษัท
หาที่นอนให้หรือยัง"

"จริงๆ บริษัทก็หาไว้ให้แล้วครับ แต่ก่อนมาก็ซื้อคอนโด มือสองต่อจาก
รุ่นพี่เอาไว้เลยว่าจะไปนอนที่นั่น มีเฟอร์นิเจอร์ครบเลยอา ก็ไปแค่ตัวกับเสื้อผ้า
เอง"

ก็โตขึ้นมาก จากที่ดูโตกว่าผิงอยู่แล้วตอนนี้ยิ่งดูโตมากขึ้นไปอีก

ทุกถ้อยคำที่ผิงได้ยินฟังยังงิก็อบุ่นไม่เปลี่ยน ก็ไม่เคยทำให้พ่อหรือใคร
ต่อใครเป็นห่วงเลยสักครั้ง การตัดสินใจของก็มักเป็นเรื่องที่ไม่มีผลกระทบอะไร
ตามหลังมาเลยสักครั้ง ก็ไตร่ตรองและตัดสินใจทุกเรื่องในชีวิตของก็มาเป็น
อย่างดี...

ผิงรวบข้อในไว้ในจันเพราะท้องเริ่มยัดอะไรเข้าไปไม่ไหวแล้ว คนตัวเล็ก
นั่งฟังพอกับวิศวกรซอฟต์แวร์ที่ซื้อก็คุยเรื่องงานกัน มันควรจะน่าเบื่อ แต่กลับ
ตรงกันข้าม หลายเรื่องที่ก็ไม่เคยพิมพ์มาเล่าในแชตผิงก็เพิ่งได้ยินวันนี้ นอกจาก
เรื่องงานที่หีบมาคุยกัน ก็มีเรื่องชีวิตส่วนตัวที่แวนคูเวอร์ของก็อีก

"อัน ไปเปิดท้ายรถให้พี่กัหน่อย สัมไปว่าซื้อรองเท้าไนกี้ที่อันอยากได้

มาให้ด้วย"

"จริงปะเนีย!"

"ไม่เชื่อก็กไปเปิดดู"

คนที่มัวแต่แชตกับเพื่อนรับทั้งโทรศัพท์ ครว้ากฏูแจรตแล้ววิ่งแจ้นออกไป
หน้าบ้านทันที

ก็บอกเสมอว่าพ่อ ผิง และอันดูแลก็มาเป็นอย่างดี ถ้าไม่มีพวกเราก็คง
นึกไม่ออกว่าชีวิตหลังจากเรื่องร้ายๆ เมื่อหลายปีก่อนจะเป็นยังไง

ก็มักจะชอบพูดว่าครอบครัวของเราเป็นแสงสว่าง เป็นสะพาน เป็น
ทุกอย่างที่ทำให้ก็เติบโต

ตรงข้ามกัน...ก็เป็นที่ ทำให้ผิงอยากเติบโต เป็นที่ที่ให้น้องอันด้อ
กับพ่อน้อยลง

คนตัวขาวทำคางนั้งคิดในตอนที่สายตากวาดมองทุกคนในบ้าน

ถ้าไม่มีก็ ผิงจะโตขึ้นมาเป็นคนแบบไหนกันนะ

ก็เหลียวมองคนที่ส่งเสียงจ๊อกแจ้กดังลั่นจนได้ยินถึงหน้าบ้าน สองพี่น้อง
ตัวแสบที่มีเรื่องให้เถียงกันได้ตลอดรับหน้าที่ล้างจานหลังจากที่มือเย็นจบลง
แล้ว คนตัวสูงที่สุดในบ้านยืนกอดอกอยู่ตรงสวนหย่อม สายหัวเบาๆ เพราะ
ต่อให้ปิดประตูหน้าบ้านแล้วก็ยังได้ยินเสียงเด็กเถียงกันอยู่ดี

ดูดิ แคล้งจานยังเอามาทะเลาะกันได้

ถ้าเป็นเมื่อก่อนคนที่รับหน้าที่ล้างจานก็คือก็ ถึงแม้ว่าหน้าที่นั้นจะถูก
อามอบหมายให้เป็นผิงกับอันช่วยกันล้างก็ตาม เขาเคยลองให้ผิงกับอันสลับกัน
ล้างจานแล้ว แต่สองคนนั้นก็ยิ่งเถียงกันและกลายเป็นว่าเกิดการทะเลาะขึ้น
จนได้ มันเลยจบตรงที่ที่รับหน้าที่ล้างจานทุกมื้อเอง

หลังจากที่ทุกคนอ้อมแล้ว วันนี้ก็ยังคิดจะทำหน้าที่เดิมของตัวเองอยู่
เขาลุกขึ้นเตรียมเก็บจานบนโต๊ะแต่ก็ถูกแย่งเพราะสองพี่น้องอาสาล้างเอง

ก็ดึงแขนเสื้อที่ยาวถึงข้อมือขึ้นจนถึงศอกเพราะรู้สึกร้อน ขาออกจาก
แว่นคูเวอร์อากาศเย็นหน่อยๆ เลยต้องใส่เสื้อแขนยาว มันเป็นแค่เสื้อพอดีตัว

ธรรมดาๆ สีดำที่ที่ชอบใส่คู่กับกางเกงสีเดียวกัน ลุคเรียบง่ายที่ใส่ประจำแต่กลับถูกฝังชมว่าแต่งตัวดูดีเหมือนนายแบบ

ที่นี่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากในสายตา ก็นอกจากต้นไม้ที่ดูเหมือนว่าอาจจะซื้อปลูกเพิ่มแล้วก็เป็นลานจอดรถที่มีรถญี่ปุ่นขนาดใหญ่คันใหม่จอดข้างกับรถเก๋งคันเก่า เมื่อก่อนบ้านหลังนี้มีรถเก๋งคันเล็กๆ นั่นแค่คันเดียวทุกอย่างยังคงเหมือนเดิม เช่นเดียวกับบ้านหลังข้างๆ ที่ยังเงียบเหงาและไม่มีใครมาซื้อต่อ

ที่ประกาศขายบ้านของเขาตั้งแต่ช่วงก่อนจะย้ายไปทำงานที่แคนาดา

"สงสัยมันคงรอให้เจ้าของบ้านกลับมาอยู่" เสียงใจดีที่คุ้นหูดังขึ้นพร้อมกับอาที่เดินยิ้มออกมาจากบ้าน ก็คือหม�ชอบคุณเบาๆ...อาหม�จะทำน้ำผึ้งมะนาวให้ลูกๆ ดื่มหลังจากกินมื่อเย็นเสร็จเสมอ

"อาว่าก็ขายแพงไปมัย"

"ใครๆ ก็ขายราคานี้ทั้งนั้น บ้านยังสภาพดีอยู่เลย ก็ห้ามลดราคาแล้วนะ"

สามปีก่อนที่ประกาศขายบ้านในราคาสี่ล้านปลายๆ มีคนมาติดต่อขอชมบ้านอยู่เรื่อยๆ แต่ก็หายไป บ้านเดี่ยวสภาพสวยหลังขนาดกลางนี้มีพื้นที่หน้าบ้านซึ่งจอดรถคันใหญ่ได้สองคัน มีสวนหย่อม และภายในพร้อมด้วยเฟอร์นิเจอร์...ก็ลดราคาขายแบบขาดทุนที่สามล้านบาทแต่ก็ยังไม่มีใครมาติดต่อซื้อเลยสักคน

"ไม่ลดหรอกครับ ก็แค่สงสัยว่าทำไมไม่มีคนมาซื้อ"

"ก็คงเศรษฐกิจแหละ แต่ใจอาอยากให้ที่เก็บบ้านหลังนี้ไว้นะ ยังไม่ได้มาอยู่ก็ไม่ใช่ไร เดียวสักวันก็แต่งงานมีครอบครัวก็ต้องกลับมาอยู่ที่นี่อยู่ดี...หรือว่าไม่กลับ"

คนที่ดื่มน้ำมะนาวแทบล้าลักเมื่ออาเล่นพูดเรื่องครอบครัวขึ้นมา ก็ยิ้มมุ่มปากพลางส่ายหน้าไม่รู้ให้กับคำถามแรกของอา เขาไม่มีแพลนเรื่องแต่งงานและเรื่องการมีครอบครัว แต่เรื่องที่สักวันต้องกลับมาอยู่ไทยมันวนเวียนในหัวเขาอยู่ตลอด ก็อา ผิง อัน...คนที่เป็ความสบายใจของก็อยู่ที่นั่นกันหมดนี่นา

"อยู่ที่นั่นตลอดไม่ได้หรอกครับ ไม่ใช่ที่ของกิ"

"จึ้นบ้านหลังนั้นคงรอให้กิลกลับมาอยู่จริงๆ"

"ก็อยู่กับอาไม่ได้หรอกครับ อยู่บ้านนั้นคนเดียวคงเหงาตาย" พุดติดตลกเหมือนเดิมให้อาหัวเราะ

แต่ทุกคำที่บอกนั้นเป็นเรื่องจริง ก็ไม่ชินกับบ้านหลังเดิมของตัวเอง มันเหมือนไม่ใช่ที่ของเธอ แค่นึกมองจากตรงนี้เรื่องในอดีตยังย้อนเข้ามาในหัวตั้งมากมาย ก็รักบ้านหลังที่เขายืนอยู่ด้วยกันตรงนี้กับอา รู้สึกคุ้นเคยและสบายใจกับมันมากกว่า

"พุดอย่างกับตัวเองจะไม่แต่งงาน"

"ก็ไม่มีแฟน จะแต่งได้ไงครับ"

"ไปอยู่แคนาดาตั้งสองปีไม่มีแฟนได้ยังไง ฮี?"

"ก็มีอาเป็นตัวอย่างไงครับ อยู่มาตั้งห้าสิบปีแล้วยังไม่มีแฟนสักคน"

"ไอ้นี่มันย้อนגעเหมือนน้องเลยอะ"

ถ้าหลังบ้านมีเสียงของสองเด็กทะเลาะกัน หน้าบ้านก็คงมีแต่เสียงหัวเราะอย่างอบอุ่น อาโอบไหล่กว้างเข้าไปกอดหลวมๆ โดยมีหัวของบ้านข้างๆ เป็นวิวสำหรับคั่น

มือของหนุ่มใส่ชุดหุ่นใหญ่บีบนิ้วด่าแกร่งแรงๆ ก็ยื่นหลังตามองคนลาย เพราะที่แวนคูเวอร์ไม่มีคนมานวดให้แบบนี้

"ปาจะแข็งไปไหน ตัวแค่นี้แบกอะไรเยอะอะ"

ก็เอี้ยวหน้ามองมือที่เริ่มมีรอยเหี่ยวยุ่น ยิ้มให้กับมือข้างนั้นที่คอยยื่นมาหาเขาตั้งแต่ไหนแต่ไร

"อุตส่าหรือออกกำลังกายให้ตัวหนาๆ ไหล่กว้างๆ สูงก็สูง แต่อาบอกก็ตัวแค่นี้เนี่ยนะ ให้ เสียใจเลยอะ"

"เออ สูงกว่าไอฉิ่ง ตัวใหญ่กว่ามันตั้งเยอะเลย...แต่ในสายตาอาทำไมยังเห็นแต่เด็กตัวผอมๆ ผมรองทรง สูงยังไม่ถึงตั้งหูอยู่เลยอะ"

"ตาอาไม่ตีแล้วมั้ง พู้งี้ก็พาไปตัดแว่นเอามั้ย"

"เดี่ยวเออะไอ้เด็กคนนี่"

คุณเล่นอย่างนี้มาตั้งแต่เด็กๆ ไม่เคยมีครั้งไหนเลยที่อาจจะตามทันมุกตลก หรือคำกวนๆ ของก็ คนตัวโตจับมือที่กำลังปีนลงมาตามไม้ ก็สายหน้าจึงบอกว่า "ไม่ต้องนวดให้แล้ว ควรจะเป็นก็มากกว่าที่ต้องนวดให้เอา"

"เข้าไปนั่งคุยข้างในกันมั้ยครับ ยืนนานๆ เดี่ยวอาปวดขา"

ตาคนมองขาสองข้างที่สั้นยาวไม่เท่ากัน สลับกับมองใบหน้าที่แฉ้ม รอยยิ้มอบอุ่นของอา อุบัติเหตุทางรถยนต์เมื่อหลายสิบปีก่อนทำให้ขาต้องเข้า ผ่าตัดและใส่เหล็กตามกระดูกไว้ในขา หลังจากที่ทำหายดี ขาสองข้างที่เคยเท่ากันก็ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไปแล้ว อามักจะเดินตัวเอนไปทางขวาเพราะ ขาข้างนั้นสั้นกว่า

"ดีเหมือนกัน ยืนตรงนั้นนานๆ ยุงกัด"

ก็คล้องแขนอาเตรียมจะเดินเข้าบ้าน แต่ยังไม่ทันก้าวขาเสียงเล็กๆ จากในบ้านก็ดังออกมาอีกครั้ง

"พ่อ ไหนน้ำผึ้งมะนาวของอันละ ทำให้พี่ก็คนเดียวเหร้อ" อันยังชี้อยู่วาว ไม่เปลี่ยน

"โตแล้วก็หัดทำเองดิ"

คนตัวโตชำเมือได้ยินเสียงเล็กๆ อีกเสียงดังขึ้นก่อนที่ประตูหน้าบ้าน จะถูกเปิดออก ใบหน้าขาวแต่เรียบนิ่งที่อยู่ในสายตาของก็เรื้อยมาปรากฏขึ้น คนตัวเล็กกว่ายกมูมปากเหมือนจะยิ้มให้ ก็มองบางคนเดินเข้ามาคล้องแขน อีกข้างของอาเหมือนกลัวว่าเขาจะแย่งอาไปซะอย่างนั้น

"อาเลี้ยงผิงยังงั้นเนี่ย ตัวไม่โตขึ้นเลย" ถึงจะส่งคำถามให้อา แต่ตาคน กลับไม่ละจากคนตัวบาง

"พ่อเลี้ยงก็ยังไม่ให้ขอบมาวิจารณ์ความสูงคนอื่นอะ"

"พี่ก็หมายถึงตัวไม่โต ไม่ใช่สูงหรือเตี้ย"

"ก็ความหมายเดียวกันปะ"

"อ้าว! เที่ยงกันตรงนี้ให้จบนะ ไม่จบไม่ต้องเข้าบ้าน"

เป็นอาที่ยกมือปิดหูรีบเดินหนีเข้าบ้าน ปลอบยให้คนที่ตัวโตที่สุดในบ้าน กับใครบางคนที่ยืนอยากสูงเท่านี้บ้างยืนมองหน้ากันยิ้มให้กัน

ก็จะเบ็ดหัวเราะออกมาพร้อมๆ กับผิง แชนแกร่งคว้าเอวบางมากอดแน่น คนโดนกอดก็เอนศีรษะซบไหล่กว้างก่อนจะเดินเข้าบ้านไปด้วยกัน รอยยิ้มที่ไม่ได้เห็นของกันและกันมานานปรากฏในสายตา

"ก็ ขอโทษนะที่ไม่ค่อยตอบแชต"

"ไม่โกรธหรอก แต่เโทษด้วยการตอบแชตที่บ่อยๆ แล้วกัน"

"จะพยายาม"

"ทำได้อยู่แล้ว"

ขอโทษนะที่

ขอโทษที่ทำให้รู้สึกอึดใจมาตั้งนาน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3utofvE>